

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LO PRESSUPOST DE LA PAU

o pot negarse à Castelar un gran mèrit que l'adorna. Fins los enemichs més encarnissats ab que conta l'eloqüent tribuno, al combàtrel rudament, realsan aquest mèrit pèl mer fet de combàtrel: lo mèrit de Castelar es lo dó de la oportunitat.

Ell coneix com ningú, quan la saho es oportuna pera sembrar una idea y ferla germinar.

Temps enrera inicià una campanya en pró del sufragi universal. Ningú creya en lo séu restabliment, y menos que ningú en Sagasta y 'ls fusionistas. Y no obstant, los fusionistas y en Sagasta ván restablir-lo, y 'l mateix Cánovas l'ha hagut de respectar, sens atrevirse à borrarlo de la lley. Veritat es que ha fet totlo imaginable per desacreditarlo; pero no es menos cert que s'ha desacreditat à sí mateix. Lo sofista Cánovas passarà, y 'l sufragi universal será sempre més un' arma pacífica, posada en mans del poble espanyol en defensa de la séva soberania, pera esgrimirla desde que 's resolgui à fer us d'ella contra 'ls enemichs declarats dels séus drets.

Avuy Castelar surt ab una idea salvadora y patriòtica sintetisada ab lo següent titol: *Lo pressupost de la pau.*

Y aquesta idea germinará també, porque la saho es propicia.

¿Qué han dit per oposarse à ella 'ls enemichs personals del gran patriota y 'ls partidaris de que continui 'l desgabell que 'ns acaba de portar à la boca del abisme?

Poca cosa: han dit senzillament que la idea no es nova, que la idea no es de Castelar.

Es veritat: la idea ha nascut en la ment y en lo cor de tota la part sana de la nació. Es la idea dels que treballan, dels que produheixen, dels que contribueixen à las cargas del Estat. Es la idea dels que pagan, y en sa conseqüència, no pot ser del agrado dels que cobran, importantlos dos pitos la ruina de la nació.

Aquesta idea l'havian enmesa milers d'espanyols, centenars de periòdichs y fins alguns homes públichs de importancia, ans que Castelar la desarrollés en son famós article de *El Globo*.

Lo que hi ha aquí es que, sentintla tothom y escoltantla tothom, ningú 'n feya cas. Queya 'l grà de blat cent y mil vegadas sobre la terra seca y 'l grà de blat no germinava. Lo sembra Castelar y 'i grà de

blat donará fruyt. Aquest es lo mèrit del home insigne à qui tant servey déu la patria espanyola.

Lo que demana Castelar, lo que Castelar conseguirà à despit de tot, contant ab l'apoyu incontrastable de la opinió pública, es acomodar la vida de la nació à sos naturals recursos, fomentant las fonts de riquesa que avuy estronca la voracitat dels governs, y acabant de una vegada ab los déficits que se 'ns xucan de viu en viu.

Será menester tallar per lo sà y s'hi tallará ab mà implacable. Será menester introduhir grans rebaixas en lo pressupost de Guerra y Marina, sens olvidar las necessitats de la defensa nacional avuy desatesas ab un exèrcit que casi conta més oficials y jefes que soldats, y ab una Marina que consúm la part més sustanciosa del pressupost en la construcció de barcos inservibles y en la concessió de prebendas escandalosas; será menester esmotxar considerablement lo pressupost del clero, ja que la nació no está en lo cas de anarse'n al cel en cos y ànima; será menester castigar lo pressupost de classes passivas, foco de abusos irritants; será menester regularisar tota l'administració no fentla patrimoni de las banderías que turban en lo poder, sino de funcionarios aptes, honrats y responsables dels séus actes; será menester descubrir la riquesa oculta per aliviar à la que paga sumas impossibles... En una paraula, será precis establir tant com lo pressupost de la pau, *lo pressupost de la honradés*.

Pero ¿qui ho ha de fer aixó? ¿Poden ferho 'ls partits monàrquichs carregats de vicis y de xacras y asediats de compromisos? ¿Poden ferho aquells que han dit sense avergonyirse que *la immoralitat es de vegadas necessaria pera sostenir certas institucions*? ¿Poden aplicar lo remey los que han contribuït més que ningú à la agravació del mal?

Castelar no ho diu, no ho assegura, no mostra sobre aquest particular ni confiansa ni desconfiansa. Bon patriota com ha sigut sempre, ofereix noble y desinteressadament lo séu apoyu, al partit polítich, siga 'l que siga, que à l'obra de la reconstitució nacional, consagri 'ls séus esforços.

Y aquí saltan los enemichs personals del eminent patriota, tirantli en cara no sé quinas faltas de conseqüència. En lloch de veure à Castelar treballant noblement pèl bé de la patria, voldrian veurel pessimista, rancuniós, conspirant per aumentar las sévas desdixas.

¡Quánta ceguera!

Precisament la actitud de Castelar, de qual republicanisme ningú pot duptar sense faltar à la sinceritat y à la justicia, es la més favorable al adveniment de la República. ¿No creu tothom que 'l pressupost de la pau es impossible dintre de la Monarquia? Donchs si 'l país sustenta aquesta idea salvadora y per ella s'apassiona, ¿à qui acudirá sino als republicans per realisarla, quan se convenci de que únicament la República pot dur à terme lo pensament qu'entranya?

Hi ha que desenganyarse. Avants lo sol nom de República espantava à una gran part de la població espanyola. Per ignorancia ó per mala fé hi havia qui creya que la República era 'l desgabell y la repartidora. Quan l'establirem en 1873, ens trobarem aislats. Numerosas classes socials ens negaren lo foeh y l'aygua: feren l'asfixia al entorn nostre y sucumbirem.

Las cosas cambian, y 'l dia que afiansém los nostres ideals en la prosperitat de la patria, en lo desahogo de la Hisenda, en lo foment dels interessos materials, en la propagació de la instrucció pública, en la moralitat administrativa, en una paraula: lo dia que se 'ns cregui capassos de establir y sostenir lo pressupost de la pau, aquell dia, la fruyta estarà madura y no haurém de fer més sino estendre la mà y cullirla del arbre.

Traballém, donchs, ab Castelar porque la idea de República siga consustancial ab la idea de Patria y ab las nocións de formalitat y honradés.

P. K.

CONTRA la idea del pressupost de la pau, en Cánovas ha pronunciat un discurs sustentant la idea de qu' es necessari fortaleixe à Espanya.

Sens dupte per donarli novas forsas té ara 'l propòsit de contractar un nou emprèstit de 500 milions de pessetas.

Va tant errat de comptes aquest Doctor Manxula que li ha sortit à la pobra Espanya, que fins s'ha arribat à creure que l'única manera de reconstituir-la y vigorisar-la consisteix en sangrarla à totas horas y omplirli 'l cos de sangoneras.

Ni quan en Mompart, ni quan en Peinador se trobavan en capella y tothom enviava telégramas à Madrid demanant que s'estalviessen dias de dol à la culta ciutat de Barcelona, la veritat es que 'ls barcelonins no varen saberne prou.

Mirin los de Lleyda y sobre tot mirin los de Zaragoza. Aquests sí que n'han sabut. A fi d'evitar que s'alsés lo cadafalch han fet manifestacions ruidosissimas, han tancat las portas de las botigas, en lloch van trobarse fusters per alsar lo tablado, y al últim quan fins l'ordre públich corria perill, van arribar de Madrid los desitjats indults.

Aprenquin los pobles ab aquests exemples. Las cosas s'han de saber demanar. Avants lo Mónstruo s'encabritava; avuy s'arrossa.

Los jesuitas al establirse a Sarriá han obstruït un carrer ab la construcció de un convent-colégi.

Afortunadament l' hora vindrà de desembussarho tot. ¡Vaya si vindrà!

Cinch ó sis anys enrera a Fransa 's van vendre a pública subasta las joyas de la corona, produhint una cantitat considerable.

Ara últimament un diputat republicà ha presentat una proposició a la Cámara demanant que la suma produhida per la venta de las ditas joyas siga destinada a la creació de un fondo pera ajudar y socorre a las víctimas y orfes del treball.

De aquesta manera aquells brillants y altrás pedras preciosas que no eran més que llágrimas del poble cristalizadas y monopolizadas per la monarquía, al calor de la República 's liquidan convertintse en bálsam de consol pels mártirs de la redentora virtud del treball.

La Puríssima Concepció ha sigut nombrada patrona del arma de infantería.

¡L' exércit de Riego, de Espartero, de Prim; l' exércit de la Revolució de Setembre, posat baix l' advocació religiosa de la Verge!

¿Qué farien los carlins si haguessin lograt fer triunfar las pretensions del rey de las húngaras?

M' aseguran que hi ha un regidor sarauhista que va aquests dias molt escamat, dihent:

—A mi no poden agafarme en res. Lo regidor sols es regidor per lo que fa oficialment dintre de la Casa Gran. Los actes que haja pogut realisar a fora pertanyen a la vida privada, y ningú té dret a ficarsehi.

Aixó quan encare no se sab si la música que prepara el Sr. Sánchez de Toledo será d' ópera ó de opereta.

Pero basta que la batuta estiga alsada perque hi haja qui reze li que li té de caure a sobre.

Un periódich monárquich, *El Correo de Madrid*, pren las cartas y diu:

—Los gobiernos a plasso fixo son, en resúm, la negació del régimen constitucional y una burla de la legitima y variable influencia de la opinión.

—Es aixis que desde la ditxosa restauració no hi ha hagut a Espanya sino gobiernos a plasso fixo, ergo, desde la restauració fin ara han estat fent burla de nosaltres.

Preguntém, donchs, una cosa: ¿Qué ha de durar molt aquesta rifada?

Al últim en Villaverde no podentse sortir ab la seva decretant la suspensió del Ajuntament de Madrid, ha presentat la dimissió de ministre.

Y en Cánovas no ha tingut més remey que acceptarli.

Está vist: D. Anton está casat ab en Romero Robledo, y aquesta vegada no 's separa d' ell, ni que li arranquin la vida.

Los castellans dihen:

—A la vejez viruelas.

Nosaltres podém dir, fixantnos en l' estat de la situació actual:

—A la vellesa mal al nás.

Una frase de 'n Canalejas, que a cada dia que passa va tornantse més amich dels soldadets:

—Es preciso mantener el esplendor del ejército, cueste lo que cueste.

Escolti, Sr. Canalejas: y si l' esplendor del exércit els arribés a costar aquella capa que 'ls abriga a tots, ¿la donarian?

No es cert que Castelar haja dit que ans de proclamar la República sigui menester que passin cinquanta anys. No ha dit aixó, per més que aixis alguns ho hajan volgut entendre.

Ha dit si que, per cambiar la forma de govern de tal manera que se senti tota la seva eficacia se necesitava mitj sigle.

Y calculin si es racional y fundat aquest judici, en un país com lo nostre en que durat mitj sigle no ha pogut encare aclimatarse del tot una cosa tan senzilla com lo sistema métrich decimal.

Més clar.

Per proclamar la República, un dia basta.

Per perfeccionarla y ferla insustituhible será precis un llarch periodo de prudencia, de constancia y de patriotisme.

Aixó es lo que ha dit Castelar.

Que 's desenganyin los partits monárquichs: si no aceptan lo pressupost de la pau, no viuran en pau.

Encare que dintre de poch descansarán en pau.

La qüestió del Canal de Panamá es verdaderament escandalosa. Se parla de molts milions repartits entre distints homes públichs que figuran en primera linea dintre de la República francesa.

Aixó es deplorable.

Pero a Fransa al menos aquestas cosas se descubren, s' esbompan, lo pais pren cartas en l' assumpto, los tribunals de justicia funcionan, se nombran comisiones de informació, y 'ls ministeris dimiteixen.

Aquesta es la ventatja que porta la República francesa sobre la monarquía espanyola.

¿Qué succeheix aquí quan se descubreix un gran escándol?

Res enterament. Tot desseguida s' hi tira terra a sobre. Es a dir, no terra precisament; casi sempre, en lloch de terra, s' hi tiran quartos.

Los culpables se passejan, y l' pais se sent venir ascos y 's tapa la boca.

Y boca tapada, no parla.

CARTAS DE FORA.—Estranyan molt los vehins de Vallirana que havent sigut nomenats individuos de la Junta local de l' ensenyansa l' ensotanat y l' mata-sanos no acudian may a visitar las escuelas com ho fan los demés individuos de la Junta. ¿Es per ventura que son partidaris decidits de la llana y per lo tant enemichs de las escuelas?

A Vidreres va baixarhi del Ampurdá un predicador molt y gros com un toro y ab una veuharra qu' esferehia, y ab una propensió tal a donar cops de punys y cossas al cubell mistich, que quan ell no va esbalandrarlo ja 's pot dir qu' está construhit de bona fusta, y si n' va dir de cosas y cosassas: En un sermó; per edificar a las noyas, va contar ab tots los seus pels y senyals lo que fan las prostitutas. En un altre las va emprendre contra 'ls republicans, y queixantse de que haguessen acompanyat al S. O ion de Buen, va tratar a aquest docte catedrático, calificantlo de secretari de Lucifer, lo dimoni més gros del infern. De semblants escándols tota la vila n' anava plena y un vespre uns joves van obsequiar a aquell hipopotamo ab una serenata, cantant unas cansons anti-clericals molt saladas. Y saben que va dir l' endemà des te la trona? Que 'ls cantors desafinavan. Pero la veritat es que aquell obsequi va arribarhi a l' ánima, y que al anarse'n escorregut, ell mateix va coneixer més que ningú, que qui realment havia desafinat d' irant tota la celebració del Nove-nari, havia sigut ell.

Es cert que un ensotanat de Sant Miquel de la Cava al anar a auxiliar a una malalta, va confesarla y extrema-unciarla, y no va donarhi l' viatich dihent als de la familia que se n' extranyavan que alló era una trista ceremonia y una pampina? Valdria la pena de posarse en clar aquest punt per ferse cárrech del concepte que 'ls mereix a alguns industrials mistichs l' ofici que practican.

L' enganya ánimas de un dels pobles més clarelluts del arquebisbat de Tarragona, conegut per Figuerola, havent assistit a un enterro en companyia de set ó vuit ensotanats més, vestits de gran uniforme, quan lo representant de la familia del difunt aná a veure l' per passar comptes, no sols li feu pagar los gastos del enterro segons tarifa, sino que ademés li exige un suplement de quatre rals per haver entrat al cementiri y ademés 20 ralets de aumet, alegant que pels carrers hi havia fanch y que se li havian espatllat molt las sabatas.—Está vist: aixis com los que anavan ab los carlins cobraven un socorro diari y las espardeñyas, ara'ns trobarem ab que 'ls homes negres que van a acompanyar difunts, a més dels drets de tarifa, establiran un tant per las sabatas.—Vaja que si tothom fes lo que deuria, ja 's contentarian prou ab anar descalsos, com Jesucrist.

LA FAMILIA MINISTERIAL

ALA de sesiones de la Presidencia. S celebra consell de ministros.

Cánovas (ab molta dolura) —Veyám si logrem entendrens. Sobre tot, pensin que aquí no hi ha d' haver diferencias de cap classe. Som una familia, y en familia hem d' arreglarho tot. Digni vosté, senyor Romero: expliquis. Ab la cara li conech que vol sé l' primer a enrahonar.

Romero (molt sech.) —Y no s' equivoca. Tinch lo pap tan ple de cosas, que si no l' buydo desseguida, revento. (Ab energia) ¡Aixó no pot anar!

Cánovas (ab veu de tenor cómic.) —Calmis, calmis, que aixó li perjudica la naturalesa... ¿Qu' es lo que no pot anar?

Romero.—Lo que m' está fent lo senyor Villaverde.

Villaverde (ab encantadora ingenuitat.) —¿Jo? ¡Y ara! ¿de que se las heu?

Romero.—¿De que? ¡pobre ángel de Deu! ¡fiquéuli 'ls dits a la boca!... La campanya contra en Bosch y contra l' Ajuntament de Madrid ¿qui l' ha promoguda?... ¡Vosté!

Villaverde (ab lo mateix paper de Met.) —¿Jo? S' equivoca. L' ha promoguda la opinió, escandalizada ab los abusos del Ajuntament.

Romero (ab molta viveza.) —Déixis de abusos y xeringas. ¿Per que n' havia de fer cas de la opinió? ¿qué 'ns l' hem escoltada may per ventura?... Si vosté no m' hagués tingut la tirria que m' té... si vosté no hagués obehit las ordres de 'n Silvela, ¡tot aixó no hauria passat, ni...

Villaverde (interrompentlo.) —Sápiga que jo no obehixo ordres de ningú.

Romero (cridan.) —Donchs haurá d' obehir las del senyor Cánovas...

Villaverde (exaltat.) —¡Ni las del Sursum corda!... Cánovas (ab to paternal.) —Sosséguinse, fills meus recordin qu' estém en familia...

Villaverde (fora de si.) —¡Donchs en familia, presento la dimissió del cárrech de ministrel!

Romero.—Y jo la méva. Concha Castañeda.—Lo mateix dich.

Azcárraga.—Idem de lienzo. Cánovas (alarmat.) —¡Per mor de Deu, senyors, no 's desbaratin d' aquesta manera. (Al duch de Tetuán, ab accent patético.) Suposo que vosté...

Tetuán (molt amatent.) —Estigui tranquil: jo no dimiteixo, ni que m' escalibin.

Beranger (aixecantse.) —Ni jo. Linares (ab dignitat.) —Dimitir es rendirse, y un bon soldat no 's rendeix may: tampoch dimitiré jo.

(Pausa llarga. En Cánovas, no poguent mossegar a en Villaverde, 's mossega 'ls llabis. En Romero tís, en Castañeda fuma, en Villaverde escup. Los altres ministros callan; y fan santament.)

Cánovas (adoptant una resolució.) —Bueno: l' assumpto del ajuntament deixemlo per un altre dia. Vull estudiarlo personalment y ab calma, y llavors veurem lo que procedeix. ¿No 'ls sembla bé?

(Vingú contesta.) Cánovas.—Donchs entesos. Quedan retiradas (sonrient) a estas dimissions fulminants, y 's pasa a un altre negoci.

Azcárraga.—¿Qué no parlem del pressupost de la pau?

Cánovas (ab ironia.) —No m' sembla oportuna la ocasió... Ara mateix hi ha hagut guerra...

Azcárraga.—No obstant, com tothom s' ocupa de lo mateix... Quan menos, m' agradaria saber la seva opinió sobre la materia.

Cánovas.—Ben clarament l' he manifestada en los discursos que hi fet per aquests mōns de Deu. Jo vull lo pressupost de la guerra, fent molts economias en los gastos del exércit, aumentant lo sou de la oficialitat, ascendint a tothom a general y procurant que aquestas reformas no 'ns costin un xavo.

Azcárraga (verdaderament admirat.) —Pero ¿y la solució d' aquest problema?

Cánovas (molt llest.) —La solució... en el número próximo. Ara no estich per trencarme l' cap. Aném a lo que més importa. Dilluns s' obran las Cortes.

Tetuán (melancólicament.) —Jo crech que sobran dilluns, dimars, dimecres y tots los dias...

Cánovas (ab mal dissimulada amargura.) —¡Té molta rahó! (Apart.) Es la primera vegada que n' té.

Romero.—¿A qui pensa fer president del Congrés?

Cánovas.—¡Oh! A mi m' sembla que...

Villaverde (interrompentlo.) —A n' en Silvela.

Romero (irritat.) —¡A n' en raves fregits!... Toca a n' en Pidal. ¿No vam quedar d' aquesta manera?

Villaverde (amenassador.) —No vam quedar en res.

Romero.—¡Que si!

Villaverde.—¡Que no!

Cánovas (volgentlos conciliar.) —Podriam partir la diferencia, nombrantne a...

Romero.—A n' en Pidal.

Villaverde.—¡A n' en Silvela!

Romero (en un accés de tos.) —¡Aixó ja es massa! Si no m' treuen aquests home d' aquí...

Villaverde (ab los ulls fora del cap.) —¡Basta! ¡un dels dos ha de saltar del...!

(Lo que realment salta es un bastó. Darrera, salta un sombrero. Inmediatamente van enlayre carteras, libretas, parayguas...)

Romero (completament exasperat.) —¡Presento la di...

Cánovas (rápit com una centella y tallantli la paraula.) ¡S' alsa la sessió!

(Cadascú recull los seus trastos de per terra. Desfile general. Cánovas queda sol, y balancejant lo cap ab desesperació, murmura:)

—¡Ja ho he dit jo que avuy estariam en familia!... ¡Y tant en familia!... No més hi faltavan dugas ó tres criaturas plorant y l' meu gos fent tamborellas...

FANTÁSTICH.

¿ARMAS?

Bueno. Ja n' tenim un' altra: lo nostre preciós govern, pensant sens dupte en la gana que corra per tot arreu, ha tingut la gran idea de doná a llum un decret manant comprá a corre-cuyta... ¡setanta cinch mil fusells! Perque la cosa resulti més rara y més sorprendent, aquets mils fusells se compran no a casa 'ls nostres armers, sino a un senyor d' Alemania que diu que 'ls fa més mal fets y més cars que 'ls d' aquí a Espanya, tirant aixi al estranjer uns quants milions de pessetas que aquí 'ns vindrian molt bé. ¿No es vritat que aquesta idea resulta un medi excelent de dona amparo a la industria que temps há no sab qué fer y está crusada de brassos? ¿No es vritat que aquest decret aixecará desseguida lo desventurat comerç, salvará l' agricultura y farà en un santiamén

felissa la pobra Espanya com... quatre y quatre fan set? Poch podia pensa'l poble al reclamá ab trist accent protecció al simpátich Mónstruo, que tan aviat li vingrés lo remey que demanava.

—¿Que vols?—li ha dit lo govern: «Sortir d'aquesta miseria? treure't de sobre aquest pes de contribucions e impostos qu'estás traginant fá temps? Pues ja está arreglat; no ploris. Perque no t'exclamis més, ara... compraré á Alemania setanta cinch mil fusells.... Ab aquesta medicina totas las llagas que tens quedarán cicatrizadas; veurás los teus soldadets adornats ab armas novas, tindrás un exercit fresch capás de conquista'l globo, tothom te dita *osté*, te'n riurás dels portugueses y farás un gran paper....»

Jo no sé si'l senyor Cánovas se'n está rifant ó qué; pero de tots modos, penso qu'en l'assumpto dels fusells ha fet la planxa més grossa qu'hem vist en los temps presents. ¿Qué'n farém d'aquestas armas? Vaja, digui qué'n farém? ¿Son per la nostra defensal? ¿Per la defensa de qué? Qualsevol se pensaria que aquí en efecte lliguém los gossos ab llangonissas.... Si avuy ja no'n queda res que valgui mitja pesseta, ¿qué diable defensarém? ¿quin servey poden prestarnos setanta cinch mil fusells?

Senyor Cánovas, repénsishi; escolti 'ls crits de la gent, observi la gran carpanta que fá passá al poble obrer; miri la horrible miseria que s'va extenent als seus peus, y tingui per cosa certa que en aquest actual moment, en lloch d'encarranquinarnos setanta cinch mil fusells, molt més servey ens farien setanta cinch mil llonguets.

C. GUMÀ.

Los camps se van deslindant. Ara sí que pot dirse que cadascú se'n vá ab los seus.

En Nosedal ab los capelláns.
En Canalejas ab los soldats.
En Castelar ab los que treballan y contribuixen á las cargas del Estat.
Castelar es partidari del pressupost de la pau.
En Nosedal y 'n Canalejas son partidaris del pressupost de la *fam*.

Son molts los conservadors que per continuar ab l'actual despilfarro, diuhen molt formalment que tenen los ulls fixos á l'África.

Entenémnos: ¿á quin punt de l'África? ¿A Ceuta?

En Nosedal, davant dels seus correligionaris del *Círcul de Sant Jordi*, vá dir:
—Solo Dios basta.
Un carli remugava:
—No hagués sigut la policia que li guardava las espaldas, ja ho hauriam vist si Déu bastava.

Si ab motiu de la qüestió Bosch, lo govern conservador se'n vá á ca'n Taps, haurá succehit una cosa mol natural.

Ja es sapigut qu'en aquesta temporada del any, aixís que plou al *bosch* s'hi fan *bolets*.

En Sagasta ha anat á Palacio y n'ha sortit rihent.

Per aixó sols los fusionistas se mostran molt confiats.

Peró á mi'm sembla que s'equivocan, per alló que diu lo ditxo:
«Las cosas de Palacio van despacio.»

Deya molt fresch un conservador:
—¿Qu'és aixó de parlar tant del pressupost de la pau! Qualsevol diria que sostenim lo pressupost de la guerra!...

—Si, senyor—li responia un demócrata—lo pressupost de la guerra sostenen vostés.

—¿De quina guerra?

—De la menos gloriosa que pot sostenir un govern: de la guerra contra'l pobre contribuyent.

Ans que'l fum del canó que retruny ó del fusell que dispara, és preferible'l fum de la fàbrica que funciona, de la locomotora que atravessa l'espai, y hasta'l fum de la llar que fá bullir l'olla.

Los partidaris acérrims del pressupost de la pau, no gastem més fums que aquests últims.

Los fums de la civilisació y de la prosperitat.

Un pajés desconsolat, com tots los del seu bras, al veures ab lo vi á las botas y sense poderlo vendre, deya:
—No tenim més que un remey: ja que per culpa del govern no podém vendre'l vi, bebémse'l, y quan ens haja pujat al cap, obrém en conseqüencia. Los boigs y 'ls borratxos devegadas fan bitllas.

¿Será cert que 'ls federals de La Bisbal, están buscant un nou candidat federal, que vingui á sustituir al Sr. Puig Calzada?

En tot cas ja cal que trihin.

Que no puga dirse que s'ha establert una carrera de viatjes de *La Bisbal á Filipinas*, passant pel *Congrés de Madrid*.

- 1.ª XARADA.—Vi-la-se-ca.
2.ª MUDANSA-SINONIMIA.—Carn—Cara—Cura.
3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Masnou.
4.ª ROMBO.—

E
P O P
P A R R A
F O R T U N Y
P R U N A
A N A
Y

- 5.ª GEROGLIFICH.—Com menos fias, més bé vas.

Han endevinat totas las solucions los ciudadáns S. C. (Pepet dels Ous), J. Llobet de Belltall, J. Escolá del Vendrell, y Quimet R.; n'ha endevinadas 4 Baltasarnet de ca'n Cabriassas; 3 R. Pascual Clavé, R. Pueyo, Pepito 'l Rayo, P. Giró y B. de V., Martí Bertriu, Emilio, Oilime y Toyo Petit; 2 Bernabé Llorens, J. Tobella, Evobseroll, J. Serra, y Pascual Buyó; y l no més A. Simon.

XARADA
FESTA MAJOR DE SANTA TOTAL
SOCIETAT LA «prima-tres»

PROGRAMA
DIA PRIMER: Funció en lo teatro, representantse la comedia en 3 actes
LA tres-tres POLITICA
y la pessa castellana, titulada:
CADA dos-hu CON SU TEMA
DIA SEGON: Gran ball en dos envelat de la plassa del hu-hu per la orquesta que dirigeix lo mestre conegut per Noy Tres-hu, estant los jardins li-luminats ab globos de hu-dos.
Per la Junta directiva, Lo Secretari,
PEPET D'ESPLUGAS.

CONVERSA

—Ahont vas, Macari, tan Maco?
—Vaig á veure la xicota.
—¿Quina xicota?
—La meua.
—¿Com se diu?
—Buscaho, que tú mateix ho has dit.
PEP LLISERA.

GEROGLIFICH

B L A N C H
D N E G R E
R
e e e e
A
+

E. SUNYÉ Y S. LOPEZ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns Ramonet de Bta., Un mal creyant, Pepito 'l Rayo, Ni-touche del Vendrell, A. Escolá petit, Pepet dels Ous, P. Giró y B. de V., F. Vallbé, Pau Guerra, J. Ferré y Gendre, R. de Vilafranca, Joan Torné, Nen de sucre, P. G. y Bassa de V., J. Snam, F. Karkinyols, D. F., J. Soler de Figueras, R. Carrau, A. Peremarti, J. Sneroll, Un que té gaña, J. Salau, R. Pueyo, Pep Xarraire y J. Reig.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadáns Pascual Buyó, Oilime, J. Escolá del Vendrell, Evobseroll, G. Galí, Un jove prim, J. Pardo B., Mata-sogras, Bernabé Llorens, Isidro Teix, A. Cantjoch, Pepet dels Ous, Emili, Toyo Petit, Ll. Viola y Vergés, Pep Serra y V., Un mal creyant, J. Bayo, F. A. Misericorn, Mulletas, R. Boadella, Un Portento, J. T. y R. y G. Torres.—Insertarém alguna cosa de lo que'ns remeten.

Ciudadá J. I. (San Joan las Fonts): Prefeririam que 'ns expliqués la cosa ab claretat y á secas, es á dir, sense comentaris.—J. Oliveras: Publicarém la xarada y la poesia.—Xarau de la coneixensa: Los retratos que fá haurén de ser més complets. Tal com venen son mers perfills, y tampoch está ben equilibrada la proporció entre 'ls poetas de primera fila y 'ls que no ho son.—Lluís Salvador: Vá be.—F. Sallent: Moltes gracias.—J. Lloré: No 'ns convenia l'intrugulis de vosté, precisament perque ja teniam l'altre.—Pistacho: La poesia resulta prosáica.—M. Bonapasta: La de vosté vá bé.—F. Garcia Cladellas: Es fluixa.—L. A. Garriga: Enterats y procurarém complaure'l.—Andressillo: L'article bé: las fotografias débils y grisadas: impossible grabarlas.—A. Mestre: Es fluix.—Cintet Barrera y Cargol: Idem.—Amadeo: Lo mateix li dihem.—G. Torres: Tindrém present la seva advertencia.—Cantor de Catalunya: Aprofitarém algún cantar; lo demés fluixefa.—J. Montero: Resulta molt llarga la poesia.—Salvador Bonavia: L'idea está hé; pero 'ls versos están plens de ripis.—Aguileta: Aceptém lo que 'ns envia.—J. Aladern: ¿No podria enviarne un'altra? La de aquesta semana es poch garbosa.—J. Manubens Vidal: Aprofitarém molta cosa de lo que 'ns remet.—Relós y Enrac: Es fluix.—Ramonet R.: Tindrém present lo que 'ns revela. Publicarém lo logogrifo.—A. Portabella: Es molt riplos.—M. Baldrinas: Lo treball de vosté revela bonas disposicions; pero l'article no hi es.—Joseph Llerduz: Aprofitarém molta cosa.

¡ESTÁ A PUNT DE SORTIR!

ALMANACH

DE

La CAMPANA DE GRACIA

pera 1893

Plé de text xispejant; plé de dibuixos de punta

Queda oberta la llista dels pedidos pels senyors corresponsals.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

A la tenim armada.

Ab motiu de la Memoria sobre la gestió del Ajuntament de Madrid, redactada pel senyor Dato, en Romero Robledo y en Villaverde's fan un pam de morros.

L'altre dia, en plé consell de ministres, ab una mica més s'esbatussan.

—¿Qué no'm toquin al meu Bosch y Fustegueras!...—crijava l'ex-pollo antequera.

—Que ningú s'atreveixi á dir que lo que afirma en Dato no sigui la veritat pura—exclamava en Villaverde.

Y D. Antón, per calmar á aquell parell de pollastres, va manar que se suspengués aquella discussió.

—¿No veyéu, infelissos—els hi deya—que si lo que passa aquí traslluheix, se'n acaba l'arros?

En Romero Robledo vá retirarse del Consell, dihent qu'estava costipat.

Un xusco vá dir:

—No es extrany que n'estigui: 'ls fulls de la Memoria del Sr. Dato, al girarse, han armat una ventolera, que avuy la situació conservadora en pés, no s'entén d'estornudar.

A la Memoria del Sr. Dato ha contestat en Cánovas no volent suspendre al Ajuntament de Madrid.

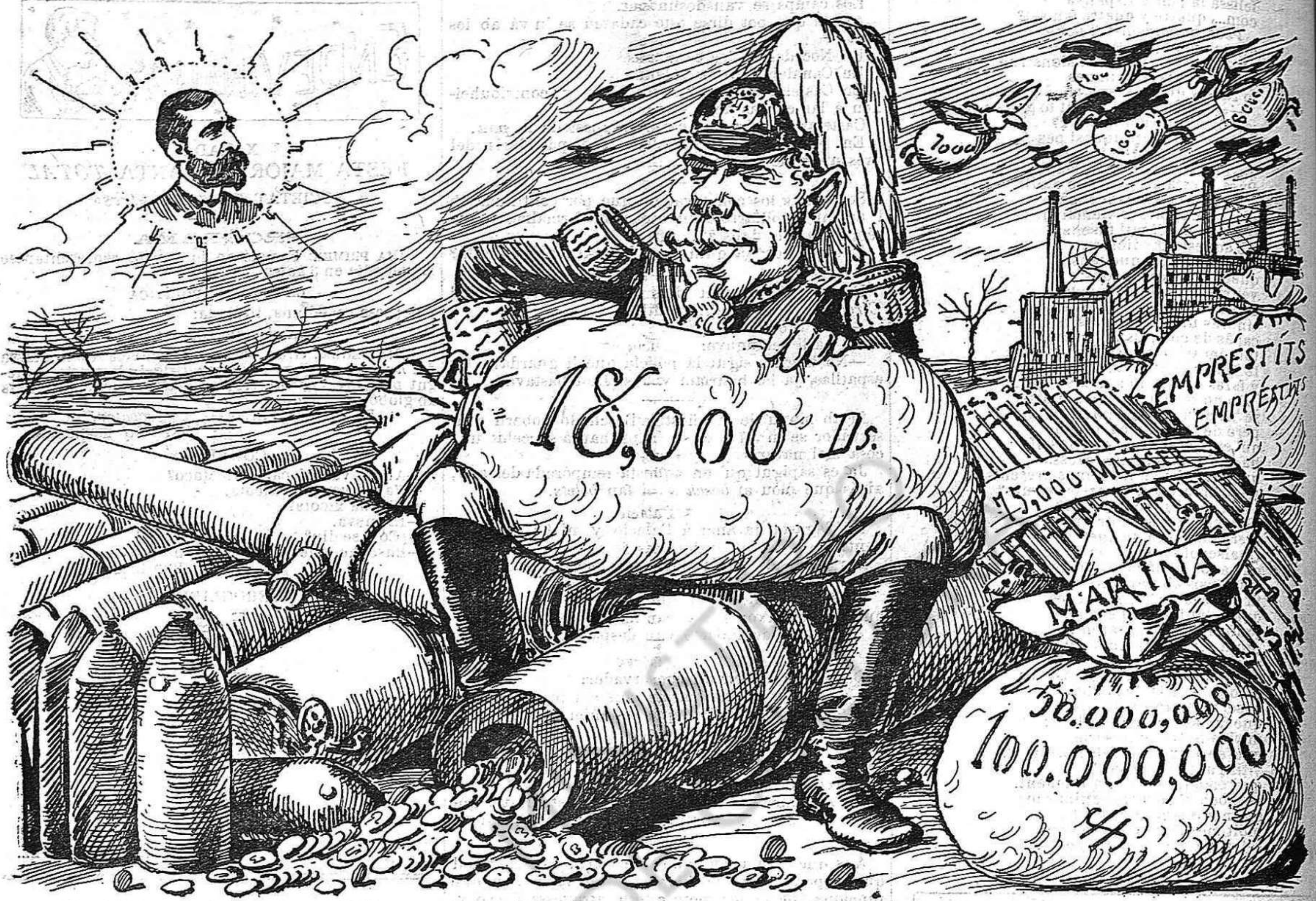
De manera que 'ls conservadors han perdut la voluntat, l'enteniment y la memoria.

Datos estadístichs.
Existeixen á Espanya 14,692 escolas y 342,694 tabernas.

¡Vintifres tabernas per cada escola!

Espanyols: alsén lo got á la salut de las venerandas institucions que després de tants sigles de regir á Espanya, tants graus de cultura y tants graus d'esperit de vi han proporcionat á la nació.

Lo pressupost de la guerra y 'l pressupost de la pau

L' aspiració dels que pegan

L' aspiració dels que pagan

